

Lauvuķepa ielīda nākamajā tumšajā atverē un izgaršoja gaisu. Pēdu nekur nebija.

– Uz šo pusi! – Siļāķepa bija notupies pie šauras alas; viņa ūsas raustījās.

Asķepa aizspraucās brālim garām un nopētīja zemi. – Viņam taisnība! Te ir ķepas nospiedums.

Lauvuķepa pielīda tuvāk paskatīties. Nudien – saines vīdēja sīka, vēl pavisam svaiga pēdiņa. – Viņi gājuši uz šo pusi. – Runčuks pacēla skatienu un ielūkojās Viršuķepas acīs. Dūmakaini zilajās dzilēs plaiksnijās bailes.

– Ak, Lauvuķepa, – kaķe iečukstējās. – Ko mēs esam izdarījuši?

ERIN HUNTER

POWER OF THREE
WARRIOR
CATS

DARK RIVER

ĒRINA HANTERE

TREJU SPĒKS

KLANU
KAKI

TUMŠĀ UPE

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

ZVAIGZNE ABC

821.111(73)-93

Ha 466

Erin Hunter

WARRIORS: POWER OF THREE

DARK RIVER

Copyright © 2008 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited

Map art © 2015 by Dave Stevenson

Cover artwork © Johannes Wiebel/punchdesign,

using images from Shutterstock.com

All rights reserved.

Ērina Hantere

KLANU KAĶI. TREJU SPĒKS

TUMŠĀ UPE

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Anda Ogrīņa*

Korektors *Evija Stikute, Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4215.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta

izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta

atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2023

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-370-7

Džefam
Īpašs paldies Keitai Kerijai

HIERARHIJA

PĒRKONA KLANS

BARVEDIS

UGUNSZVAIGZNE – runcis ar ugu-
nīgi rudu kažoku.

BARVEŽA PALĪGS

KAZENĀJNAGS – tumšbrūni svītrots
runcis ar dzintardzeltenām acīm.

DZIEDNIEKKAĶE

LAPUSTRAUME – gaišbrūni svītraina
kaķe ar dzintardzeltenām acīm.

KAROTĀJI

(runči un kaķenes bez kaķēniem)

VĀVERGAITA – tumšruda kaķe ar
zaļām acīm.

ZEMESVILNA – tumšbrūni svītrots
runcis.

SMILŠUVĒTRA – palsi ruda kaķene.

MĀKOŅASTE – balts, garspalvains
runcis.

MĀLVILNA – zeltaini brūns svītrains.

MĀCEKLE ASĶEPA

SKĀBENASTE – melnpelēki lāsaina
kaķe ar baltiem plankumiem un
dzintardzeltenām acīm.

ĒRKŠKNAGS – zeltaini brūns, svīt-
rains runcis.

MĀCEKLE MAGOŅKEPA

SPOŽSIRDS – balta kaķene ar ru-
diem lāsumiem.

PELNĀDA – gaišpelēks, tumšāk
lāsumots runcis ar tumšzilām acīm.

MĀCEKLIS LAUVUŅEPA

ZIRNEKĻKĀJA – garkājains, melns
runcis ar brūnu pavēderi un dzin-
tardzeltenām acīm.

MĀCEKLIS PEĻUŅEPA

TĒRCE, KURĀ PELD ZIVTIŅAS
(TĒRCE) – brūni svītraina, pelēk-
acaina kaķe no Straujūdens cilts.

VĒTRASVILNA – tumšpelēks runcis
ar dzintardzeltenām acīm, no Upes
klana.

BALTSPĀRNS – balta kaķe ar zaļām
acīm.

BĒRZKRITIS – gaišbrūni svītrains
runcis.

PELĒKSVĒDRA – pelēks, garspal-
vains runcis.

MILLIJA – sudrabaini svītraina, zil-
acaina kaķe, agrākā mince.

MĀCEKĻI

(kaķēni, kas vecāki par sešiem mēne-
šiem un mātās, lai kļūtu par karotā-
jiem)

PŪPĒŽŅEPA – krēmkrāsas runčuks.

RIEKSTUŅEPA – neliela, pelēkbalta
kaķene.

PEĻUŅĒPA – pelēkbalts runcis.

OGĻUŅĒPA – pelēksvītraina kaķene.

MEDUSŅĒPA – gaišbrūni svītraina kaķene.

MAGOŅĒPA – lāsumaina kaķene.

LAUVUŅĒPA – zeltaini svītrains runčuks ar dzintardzeltenām acīm.

ASŅĒPA – melna kaķene ar zaļām acīm.

SĪĻAŅĒPA – pelēks svītrains ar zilām acīm.

MĀTĪTES

(kaķenes, kas gaida vai zīda kaķēnus)

DEBESPAPARDE – pāls pelēka, zaļacaina kaķe ar tumšākiem lāsumiem, Zemesvilnas kaķēnu Leduspūkas (baltas kaķenītes) un Lapsupūkas (rūsgani svītraina runčuka) māte.

MARGRIETIŅA – kaķe ar garu, brūngani krēmbaltu spalvu no zirgu ganībām.

VECKAĶI

(bijušie karotāji un mātītes)

GARASTE – tumši svītrots runcis, pārāgri kļuvis par veckaķi, jo zaudējis redzi.

PEĻĀDA – sīka, dūmakaini brūna kaķene.

ĒNAS KLANS

BARVEDIS

MELNZVAIGZNE – liels, balts runcis ar milzīgām, piķmelnām ķepām.

BARVEŽA PALĪDZE

RŪSĀDA – tumšruda kaķene.

DZIEDNIEKKAĶIS

MAZDŪNA – ļoti mazs, svītrains runcis.

KAROTĀJI

OZOLĀDA – sīks, brūns runcis.

PĪLĀDŽNAGS – ruds runcis.

MĀCEKLIS EFEJĶEPA

DŪMUKĀJA – melns runcis.

MĀCEKLIS PŪČUĶEPA

SNIEGADŪJA – sniegbalta kaķe.

MĀTĪTES

DZINTARĀDA – lāsumaina kaķene ar zaļām acīm, Tīģerpūkas, Liesmupūkas un Ausmaspūkas māte.

VECKAĶI

CIEDRSIRDS – tumšpelēks runcis.

MAGONE – garkājaina, gaišbrūni svītraina kaķene.

VĒJA KLANS

BARVEDIS

VIENZVAIGZNE – brūns svītrains.

BARVEŽA PALĪDZE

PELNKĀJA – pelēka kaķe.

DZIEDNIEKKAĶIS

MIZASSEJA – brūns runcis ar īsu asti.

MĀCEKLIS PIEKŪNĶEPA

ROBAUSS – svītrains runcis.

MĀCEKLIS ZAĶAĶEPA

VĀRNUSPALVA – tumšpelēks runcis.

KAROTĀJI

MĀCEKLE VIRŠUĶEPA

PŪCESŪSA – gaišbrūns svītrains.

BALTASTE – sīka, balta kaķene.

MĀCEKLIS VĒJAĶEPA

NAKTSMĀKONIS – melna kaķe.

ZEBIEKSTVILNA – ruds runcis ar baltām ķepām.

MĀTĪTES

IRBENĀJASTE – bālgani pelēkbalta kaķe ar zilām acīm, Dzelkšņupūkas, Grīšļapūkas un Bezdelīgputas māte.

VECKAĶI

RĪTAPUĶE – ļoti veca, lāsumaina kaķe.

TĪKLAĶĀJA – tumšpelēki svītrains runcis.

UPES KLANS

BARVEDE

LEOPARDZVAIGZNE – neparasti lāsumota, zeltaini svītraina kaķe.

BARVEDES PALĪDZE

MIGLASĶEPA – pelēka kaķe ar zilām acīm.

MĀCEKLIS DĀBOLĶEPA

DZIEDNIEKKAĶE

KODESPĀRNS – lāsumaini zeltaina kaķene.

MĀCEKLE VĪTOLĶEPA

KAROTĀJI

MELNNAGS – dūmakaini melns runcis.

STRUPZOBŠ – sīks, brūni svītrots runcis.

MĀĒKLE MAILĪŠĶEPA

NIEDRŪSA – melns runcis.

MĀĒKLIS AŠĶEPA

SŪNASVILNA – lāsumaina kaķe ar zilām acīm.

MĀĒKLIS OĻUĶEPA

SKĀBARŽVILNA – gaišbrūns runcis.

VIĻŅASTE – tumšpelēki svītrains runcis.

MĀTĪTES

AUSMASPUĶE – gaišpelēka kaķene.

MIGLUPALSA – palseni svītraina kaķe, Šķavupūkas un Malvupūkas māte.

LEDUSSPĀRNS – balta, zilacaina kaķe gaidībās.

VECKAĶI

BEZDELĪGASTE – tumši svītraina kaķe.

STRAUTAKMENS – pelēks runcis.

CITI DZĪVNIEKI

PIPS – melnbalts terjers, kurš dzīvo pie divkājainajiem netālu no zirgu ganībām.

DIVKĀJAINO
MIGA

ZĀĻĻAPJA
DIVKĀJAINO
MIDZENIS

DIVKĀJAINO TAKA

DIVKĀJAINO TAKA

KLAJUMS

ĒNAS KLANA
APMETNE

MAZĀ
PERKONTAKA

ZĀĻĻAPJA
DIVKĀJAINO
MIDZENIS

PUSTILTS

PUSTILTS

KAĶU SKATS

SALA

UPE

UPES KLANA
APMETNE

ZIRGU
ĢANĪBAS

MĒNESDĪKIS

PAMESTĀ
DIVKĀJAINO
MIGA

VECĀ PĒRKONTAKA

PĒRKONA
KLANA
APMETNE

SIRMAIS OZOLS

EZERS

VĒJA KLANA
APMETNE

SABRUKUŠAIS
PUSTILTS

DIVKĀJAINO
MIDZENIS

PĒRKONTAKA

KLANU

SIMBOLI

PĒRKONA KLANS

UPES KLANS

ĒNAS KLANS

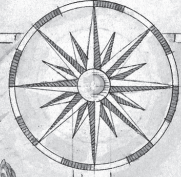

VĒJA KLANS

ZVAIGZNES KLANS

ZIEMEĻI

HĒRVJŪVAS
APMETNE

SENTUĀRAS
KOTEDŽA

SEIDLERAS MEŽS

LITLPAINAS
CEĻŠ

LITLPAINAS
BURĀŠANAS
CENTRS

DIVKĀJAINO SKATS

LITLPAINAS
SALA

ALBA

VAITČĒRCAS
CEĻŠ

NAITA
BIRZS

PAMESTĀ
STRĀDNIĒKU
MĀJA

AKMEŅLAUZTUVES CEĻŠ
(netiek izmantots)

AKMEŅLAUZTUVE

HĒRHILAS
MEŽS

DZIDRAIS
DĪĶIS

ATS

SENTUĀRAS
EZERS

HĒRHILAS
KALNS

HĒRHILAS
STAĻI

HĒRHILAS CEĻŠ

SIMBOLI

LAPU KOKU MEŽS

PRIĒŽU SILS

PURVS

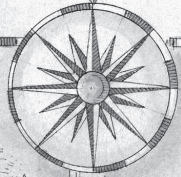

EZERS

TAKAS

ZIEMEĻI

PROLOGS

Tumšzilais debesjums pletās pār tīreli, apdvešot to ar nakts dzestrumu.

Vējš sapurināja viršus, un visa piekalne novīļojās. Caur zemajiem ceriem lejup pa nogāzi steidzās kaķi, vējam noglaužot kažokus pavisam gludus.

Lielajā pulkā kāda svītraina kaķe cilpoja vienā solī ar jaunu runci. – Vai tiešām jūties gatavs?

– Es esmu gatavs, – runcis atsaucās, un zaļās acis mēnesnīcā iedzalkstījās.

– Tu esi mans vecākais dēls, Krītošā Lapa, – mātīte nočukstēja. – Pirmais no maniem bērniem, kam jāiztur pārbaudījums.

– Viss būs labi.

– Viņš ir krietni apmācīts! – aiz muguras uzsauca klusa balss.

– Nekādas mācības nevar sagatavot mīkstķepu lietum! – kāds cits noburšķēja.

Krītošā Lapa pameta skatienu augšup. – Bet debesis ir skaidras.

– Es vējā saožu lietu – lieciet manus vārdus aiz auss.

Kaķu pulku pāršalca izbīļa murdoņa.

– Debesis ir skaidras! – Krītošā Lapa noskaldīja un, iznācis no viršu audzes, apstājās. Mēnesnīca izgaismoja viņa rūsgani balto kažoku. Aiz muguras sapulcējās klana biedri, žigli šaudot astes šurpu turpu. Pie Krītošās Lapas ķepām sākās krauja. Tur vējš un lietus bija vairākus mēnešus bez žēlastības uzklupis tīrelim, saplosot un aizskalojot zemi, līdz palika tikai akmens – kaila klinšu siena viršu puduros.

– Lai veicas, mīkstķepa!

Krītošā Lapa lēkšiem metās lejup pa klinti un viegli piezemējās smilšsainajā zemē tās pakājē. Māte veikli rausās nopakaļ. – Uzmanies!

Krītošā Lapa mīļi sabužināja viņas purnu. – Tiksimies rītausmā, – viņš nosolījās.

Tālāk priekšā klintī kā melna vāts pavērās ala. Runčuks juta, kā spalva uz muguras saceļas stāvus. Viņš vēl nekad nebija šajā alā bijis. Tur drikstēja ieiet tikai izredzētie kaķi.

Runcis devās uz priekšu un juta, kā tumsa viņu aprij. Kaut kur jābūt gaismai, kas rādītu ceļu! Krītošā Lapa visiem spēkiem nopūlējās apspiest bailes, kas svaidījās krūtīs kā sausumā izmesta zivs.

Pa eju tu nokļūsi alā, prātā atbalsojās skolotāja balss. Seko savām ūsām.

Runčuka ūsas notrīsēja modrībā, un viņš devās tālāk pa šauro eju, sajuzdams pat vieglāko akmens pieskārienu.

Pēkšņi priekšā atmirdzēja bālgana gaisma, un eja paplatinājās, izvedot alā. Alas izliektās sienas vizēja

vāros Mēness staros, kas iespīdēja caur atveri gries-tos. Klintīs atbalsojās tekoša ūdens čalas.

Upe? Pazemē?

Krītošā Lapa ieplestām acīm aplūkoja plato straumi, kas sašķēla alas smilšaino grīdu divās daļās. Melnais ūdens mijkrēsli nespodri vizuļoja.

– Krītošā Lapa?

Jaunais runcis satrūkās, izdzirdot piesmakušu ņaudienu. Viņš strauji pagrieza galvu, lai redzētu runātāju, un samiedza acis, pamanot uz augstas klints pārkares uztupušu radījumu, ko izgaismoja Mēness stari.

Vai tas bija Akmens?

Radījuma kažoks līdzinājās kurmjādai; spalva bija gandrīz nogājusi, atstājot tikai dažus kušķus uz muguras, un neredzīgās acis izspiedās no pieres kā olas. Garie, likie nagi pastiepās, ciešāk sagrabjot pie ķepām gulošo gludo sprunguli. Tam bija nomaukta miza, un pat trūcīgajā gaismā varēja manīt tajā atstātās nagu pēdas, kur bālganajā koksne iezīmējās līnijas.

Tas ir Akmens.

– Jūtu tavu pārsteigumu, – aklais iečerkstējās.
– Tas dursta man ādu kā irbuleņu dzelkšņi.

– Es... piedod man, – Krītošā Lapa stomīgi atvai-nojās. – Vienkārši nebiju gaidījis...

– Tu nebiji gaidījis, ka kaķis var būt tik neglīts.

Krītošā Lapa kaunā pamira. Vai Akmens prata lasīt domas?

– Kaķim vajag vēju un sauli, kas spalvu dara spožu, un krietnas medības, lai nagi turētos asi, – Akmens turpināja, un viņa ļaudieni šņirkstēja kā raupji oļi. – Bet man jāpaliek mūsu senču karotāju tuvumā. Man jābūt ar tiem, kas nogājuši mājot pazemē.

– Par to mēs visi tev pateicamies, – Krītošā Lapa bijīgi nomurmināja.

– Nepateicies man, – Akmens noņurdēja. – Tāds ir mans likteņa nolemtais ceļš. Un, kazi, vai tava pateicība neizplēnēs, kad sāksim iniciāciju. – Runājot Akmens pārlaida garu nagu pār gludajā kokā ieskrāpētajām zīmēm. Dažas no līnijām šķērsoja vēl viena, bet ne visas. – Neizsvītrotās līnijas ir kaķi, kuri devās prom alās, bet neatgriezās.

Krītošā Lapa pameta skatienu uz tumšajām atverēm, kas rēgojās alas sienā kā mutes. Kurp veda tās, kas neiznāca ārā brīvā gaisā un drošībā? – Kurās alās viņi iegāja?

Akmens tikai papurināja galvu. – Es tev nevaru palīdzēt. Lai kļūtu par asnagu, tev pašam jāatrod ceļš ārā. Varu vienīgi tevi sūtīt, dodot mūsu senču svētību.

– Vai tu man nevari dot vispār *nekādu* padomu?

– Tumsā tu varēsi paļauties tikai uz saviem instinktiem. Seko tiem, un, ja tie izrādīsies īstie, tu būsi drošībā.

– Un ja nu tie nebūs īstie?

– Tad tevi gaida nāve tumsā.

Krītošā Lapa stalti izrieza krūtis. – Es nemiršu.

– Cerams, ne, – noteica Akmens. – Tu zini, ka šajā alā tev nav brīv atgriezties, vai ne? Tev ir jāatrod eja, kas izvedīs tevi atpakaļ tīrelī. Vai ārā līst? – runcis pēkšņi ieprasījās.

Krītošā Lapa stīvi izslējās. Vai pateikt par gaisā virmojošo apjausmu, kas vēstīja, ka *varētu* līt? *Nē*. Tad Akmens varbūt sacīs, lai viņš iet atpakaļ, no kurienes nācis, un nogaida citu dienu. Viņš vairs negribēja atlikt. Par asnagu bija jākļūst tagad. – Debesis ir skaidras, – viņš apgalvoja.

Akmens vēlreiz pārlaida ķepu sprungulī iegrebtajām zīmēm. – Tad ej!

Krītošā Lapa nopētīja alu zem klints pārkares, uz kuras kluknēja Akmens. Tā izskatījās lielāka par citām un šķita virzāmies augšup. Vai tā izvedīs augstu virs galvas esošajā tīrelī? Viņš izvēlēsies šo ceļu.

Runcis ar strauji pukstošu sirdi pārlēca pāri upei un iesoļoja stindzinošajā tumsā.

Kad uzlēks saule, es jau būšu asnags. Spalva sacēlās stāvus. Cerams.